

SLUJITORUL DOMNULUI

T. Austin- Sparks

CAPITOLUL 1

PREGĂTIREA

De citit: Iosua 1:1-2; Deuteronom 18:15-18; 1 Corinteni 10:1-2

Subiectul nostru de acum se referă la slujirea lui Dumnezeu care pornește de la omul în Cristos, slujitorul Domnului; vom lua ca exemplu pe Moise, o imagine a lui Cristos.

Ce înseamnă a sluji lui Dumnezeu în această dispensațiune? Înseamnă nimic mai puțin decât a elibera din această lume un popor pentru Dumnezeu și a-l duce la plinătatea lui Cristos. Tot ce este legat de aceasta înseamnă slujirea lui Dumnezeu. Toate părțile care contribuie la această slujire trebuie menținute într-o strânsă legătură cu întregul, și nici unei părți nu trebuie să i se permită să devină un scop în sine. A elibera un popor din această lume și a-l duce la plinătatea lui Cristos necesită o slujire complexă.

Este deosebit de important ca nici o parte din această slujire să nu fie izolată de restul. În cadrul fiecărei părți trebuie avut necurmat în vedere scopul întreg. Dacă vom căuta să facem din evanghelizare ceva de sine stătător, separat de scopul întreg, și anume cel al plinătății lui Cristos, o vom mutila. Dacă vom face din învățătura spirituală un scop în sine, separat de celelalte funcții ale slujirii, nu va fi roditoare. Scopul lui

Dumnezeu este plinătatea Fiului Său. În gândul lui Dumnezeu, totul trebuie să ducă la aceasta și să aibă aceasta ca țintă. Chiar primele faze din mântuirea sufletelor trebuie să aibă imediat în vedere acest scop. În cazul lui Israel, Domnul stabilit acest principiu imediat. Când copiii lui Israel au trecut Marea Roșie, au cântat marea cântare de eliberare. În acea cântare era un pasaj distinct despre faptul de a fi duși la locuința Lui sfântă (Exod 15:13). Se făcea referire la acest lucru ca și cum ar fi fost deja un fapt împlinit. Ei fuseseră scoși din Egipt și deja erau duși în Canan. Sfârșitul (ținta) apărea chiar de la început. Exodul începe cu casa robiei și sfârșește cu casa lui Dumnezeu .

Astăzi, pierderea acestei viziuni asupra „sfârșitului” face Adunarea așa de slabă și de ineficientă. Altfel cum poți să-ți explici starea lipsită de bucurie a multora care sunt creștini de ani de zile? Mântuirea de păcate a fost, practic, singura lor țintă, și au rămas acolo. Alții au intrat în cercul învătării adevărului, și se învârt acolo, mereu și mereu. Este o arie circumscrisă din care nu ies. Nu sunt interesați de chestiuni mai mari. Domeniul lor specific devine un scop în sine.

Așadar, a sluji lui Dumnezeu în această dispensațiune înseamnă a duce un popor la plinătatea lui Cristos, prin toate mijloacele și metodele rânduite în mod divin. Plinătatea lui Cristos este scopul. Acesta trebuie de asemenea să influențeze fiecare pas pe cale și fiecare etapă din călătorie.

Să privim la Moise. Există o corespondență clară între Moise și Cristos. Pasajul pe care l-am citit din Deuteronom 18 arată aceasta: „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine” (sau „așa cum m-a ridicat pe mine”); să ascultați de el!” Ștefan a citat acel verset ca referindu-se la Cristos (Fapte 7:37). Prorocul care a fost ridicat, așa cum Moise a fost ridicat, era Cristos. Este limpede

de asemenea din 1 Corinteni 10 (America Standard Version): „toți au fost botezați în Moise, în nor și în mare și toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dint-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâna era Cristos”. Acesta este parte din îndemnul lui Pavel către creștini, și anume ca aceștia, fiind botezați în Cristos, găsind în El viața, pâinea vieții, apa vieții, să meargă mai departe pe cale. Ei nu trebuie, ca Israelii, să se întoarcă înapoi în inimile lor în pustie și să piară.

Prin faptul că poporul lui Israel a fost botezat în Moise, corespondența dintre Moise și Cristos este foarte reală. Moise este un mare exemplu al slujitorului Domnului și măreață imagine a lui Cristos în modul în care el a slujit Domnului. „Toți au fost botezați în Moise”. Astfel, într-un anume sens, Moise devine întruchiparea personală a întregii națiuni. În el a fost cumulate toată națiunea. Moise a fost făcut asemenea lui Cristos. Acesta este, cu siguranță, marea lege a tuturor slujitorilor pentru Dumnezeu, și anume ca cineva să fie făcut asemenea lui Cristos.

Slujirea pornește de la a-L avea pe Cristos în viață, de la o temelie a lui Cristos în viață, de la ceea ce este Cristos în noi. Slujirea nu înseamnă a face lucruri pentru Domnul. Slujirea este manifestarea Domnului. Noi nu putem niciodată să ducem pe oameni la plinătatea lui Cristos, numai măsura pe care o avem din **Cristos-în-noi** poate să facă aceasta. Pentru aceasta este nevoie de o lucrare foarte profundă și foarte drastică în noi așa cum a fost și în cazul lui Moise.

Optzeci de ani din viața lui Moise au fost petrecuți cu pregătire lui pentru a deveni un slujitor al Domnului. Dacă aceasta ar trebui să fie adevărat în cazul nostru, perspectiva ar fi jalnică. Dar faptul rămâne: a fost nevoie de optzeci de ani din

viața lui Moise pentru ca el să fie pregătit ca slujitor. Unii oameni își închipuie că dacă ar putea petrece câțiva ani într-un colegiu biblic, ar fi niște slujitori pregătiți ai Domnului. Sunt multe tragedii în Adunare din cauza acestei ide false. Am fost impresionat foarte mult de răspunsul dat la o întrebare pusă în urma prezentării unui raport la o conferință a liderilor din China Inland Mision (Misiunea din interiorul Chinei): „Are consiliul vreă sugestie cu privire la ce fel de misionari trebuie recrutați pentru a sluji în China după război?” Răspunsul unui păstor chinez a fost: „Cei care au ceva experiență în lucrarea în adunare din propria lor țară. Ei trebuie să fie puțin mai în vârstă, chiar și cu riscul de a-și însușii mai greu, sau mai necorespunzător, cunoștințele de limbă, pentru că experiența de adunare este mai importantă decât fluența limbii”. Dacă sarcina noastră este atât zidirea adunării, cât și evanghelizarea, misionarii noștri trebuie să aibă o pregătire în cadrul unei adunări.

Acum nu vreau să vorbesc despre adunare, ci despre temelia și **background***-ul în Cristos în viața cuiva prin care acea viață a fost reconstituită mental și, de asemenea, din orice alt punct de vedere. Acesta a fost experiența prin care a trecut Moise pe parcursul a optzeci de ani.

Ce l-a făcut pe Moise slujitor?

Nașterea într-un conflict

Moise s-a născut în mijlocul unei bătălii pentru viață. Chiar de la naștere lui, el a fost implicat în conflictul dintre două împărății. Noi, de asemenea, ne-am născut într-o bătălie, într-un conflict, într-o divergență puternică și o ostilitate mare

și activă. Mă adresez direct tinerilor creștini. Trebuie ca lucrurile să fie limpezi de la bun început. Dacă vrem să ajungem într-o legătură vie cu planul lui Dumnezeu în Fiul Său și să fim de folos, trebuie să intrăm pe un tărâm al conflictului și al confruntării dure. Carnea și Duhul sunt în război unul contra celuilalt. Noi suntem, în virtutea noii noastre nașteri, născuți în acel conflict. Intrăm într-o luptă pentru viață, această viață divină, această viață din Dumnezeu. Faraon poruncise ca toți copiii de parte bărbătească să fie nimiciți. El era hotărât să nimicească pe toți aceia care era născuți în Israel.

Satan, acest Faraon mai mare, stăpânitorul acestei lumi, este de asemenea hotărât ca fiii lui Dumnezeu să nu supraviețuiască. El este angrenat acum în luptă cu noua creație, pentru a o nimici sau, cel puțin, pentru a o neutraliza prin orice mijloace. Noi ne-am născut într-o bătălie înspăimântătoare pentru viață. Dacă ne închipuim că putem să fim creștini și totuși să trăim fără griji, evitând lupta, prin aceasta negăm însuși scopul noii noastre nașteri. Moise s-a născut într-o arenă de conflict și ostilitate activă. Am face mai bine dacă am învăța să acceptăm că și noi ne-am născut în aceasta. Conflictul urmează să se desfășoare neîntrerupt. Dacă ne așteptăm la zile ușoare, vom fi puternic dezamăgiți. Conflictul va exista pe tot parcursul drumului, intensificându-se pe măsură ce înaintăm. A recunoaște aceasta este un factor foarte important pentru o slujire eficientă.

O viață de credință

Moise s-a născut în mijlocul unei bătălii. El a fost de asemenea crescut în leagăn prin credință. Viața lui a fost o viață de credință chiar de la naștere sa. Ni se spune aceasta în Evrei:

„Prin credință a fost ascuns Moise trei luni...” (11:23). Părinții lui l-au ascuns prin credință, nelăsându-se „însăpământați de porunca împăratului”. Este ceva de mare valoare aici. Viața noastră cea nouă, în însăși natura ei, este, din leagăn încă, o viață de credință. Vom descoperi aceasta din ce în ce mai mult pe măsură ce înaintăm pe cale. Orice altceva în afară de credință va cădea în urma cernerii. Credința este temelia slujirii noastre. Cei care s-au dovedit de osebiți de puternici în slujirea lui Dumnezeu a fost cei a căror credință a fost aspru încercată și care, astfel, și-au format rădăcini adânci. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, când planul lui Dumnezeu urmează să fie împlinit, trebuie să ne așteptăm la o încercare din cale-afară de severă a credinței noastre, așa cum n-a mai fost până acum. Triumful final al Adunării, al învingătorilor, va fi triumful unei credințe puternice.

Părinții lui Moise l-au ascuns trei luni „prin credință”, netemându-se de porunca împăratului. Îmi place aceasta, pentru că arată că ei nu au acceptat ca inevitabil triumful adversarului. Mulți copii au fost uciși, și poate că părinții lor și-au spus deznădăjduiți: ”Ce putem noi face împotriva lui Faraon, ce putem noi face împotriva acestei mari puteri a cărei biruință este inevitabilă? Trebuie să cedăm, trebuie să ne predăm, trebuie să renunțăm”. Dar credința spune: „Nu, noi nu acceptăm aceasta ca fiind ceva inevitabil”. Netemându-se de porunca împăratului, ei s-au situat, prin credință, împotriva întregii puteri a vrăjmașului, spunând prin aceasta: „Mulți mor, mulțimi întregi se predau, dar noi nu cedăm. Putem fi considerați nebuni, o mână de separatiști în mijlocul unui neam întreg, ridicoli și absurzi – totuși, noi nu ne predăm”. Mulți slujitori ai lui Dumnezeu au ajuns într-o asemenea situație. Toți merg pe alt drum. Adunarea este la pământ. Ce mai putem spera? Mai bine ne împăcăm cu ideea, acceptăm inevitabilul.

Așa vorbesc oamenii despre starea Adunării de azi: Adunarea este în ruine, deci nu mai este nici o speranță cu privire la ceva care să semene cu adunarea Nou Testamentală. Credința spune: "Atâta vreme cât Cuvântul lui Dumnezeu stă în picioare, Dumnezeu vrea să spună ceva prin acest Cuvânt. El nu ar fi îngăduit Cuvântului Lui să rămână, și să fie binecuvântat și folosit, dacă acesta nu ar fi însemnat un standard fixat pentru poporul Domnului". Eu cred că Efeseni s-ar fi pierdut dacă Dumnezeu ar fi destinat-o doar pentru perioada primilor ani ai creștinismului. Totuși, ea a ajuns până la noi și ne este un ajutor și o putere extraordinară. Ce binecuvântare s-a revărsat, și încă se revarsă prin Efeseni!

Dar ce este ea? Este concepția lui Dumnezeu despre Adunare. Mulți oameni spun astăzi că Adunarea este la pământ, că nu mai este nici o nădejde, că este idealism curat să încerci să obții așa ceva.

Slujitorii Domnului au ajuns adesea la punctul de a spune: „Se poate că majoritatea merge pe acel drum al capitulării, considerând că ceva mai bun este de domeniul imposibilului – dar...”. părinții lui Moise au adoptat poziția acestui ridicol „dar”. Credința i-a făcut originali, extraordinari, neobișnuiți, nepopulari pe calea lor. Era calea lui Dumnezeu, căci credința este legătura cu Dumnezeu, și atunci când suntem legați de Dumnezeu, ce mai contează Faraon și toată mânia lui? De acest fel de credință este nevoie pentru a sluji planului lui Dumnezeu. Niciodată nu vom avea parte, o parte eficientă, în eliberarea oamenilor de sub puterea întunericului și trecerea lor în Împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu până ce nu vom avea o credință care va continua să meargă cu Dumnezeu și atunci când aceasta înseamnă a merge singur.

Eu nu știu cât au cunoscut părinții lui Moise. Trebuie că au avut, într-un fel, sentimentul că acel copil urma să aibă un

destin aparte, că ceva din Dumnezeu era legat de el. Acea propoziție mică: ”au văzut că este frumos”, poate fi tradusă, așa mi s-a spus, și astfel: „plăcut lui Dumnezeu”. Eu cred că ei au cunoscut cumva că acel copil era legat de planul lui Dumnezeu în mijlocul unei situații aparent fără ieșire. Credința i-a făcut să apuce planul lui Dumnezeu și să se împotrivească la tot ce se opunea acestuia. Era un drum singuratic, drumul credinței.

A merge mai departe, prin credință, cu Dumnezeu, când toți din jurul tău renunță, este un principiu al slujirii. Mulți au ajuns să fie de mare valoare pentru Dumnezeu pentru că, la un moment dat, au stat tari și au lăsat ca fluxul împotrivirii să se reverse împotriva lor. Un asemenea exemplu n-i oferă frații moravieni. Ei au trebuit să stea tari în credință înaintea lui Dumnezeu atunci când orice altceva lua alt drum – și cum au slujit ei Domnului! Acesta este drumul singuratic al credinței.

Experiența unei eliberări divine

Moise a avut experiența unei eliberări divine. Fără intervenția lui Dumnezeu, el nu ar fi rămas în viață. Mai devreme sau mai târziu, fiecare bărbat sau femeie care vrea cu adevărat să slujească marelui scop al lui Dumnezeu va fi adus la locul unde situația este imposibilă, complet imposibilă, și totul depinde numai de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu face ceva, totul s-a terminat. Tinerilor, poate că unii dintre voi ați fost născuți și crescuți în case creștine. S-ar putea că nu sunteți în stare să arăta înspre o zi în care un lucru mare s-a petrecut în experiența voastră, cum a fost, de exemplu, convertirea lui Pavel. Dacă ar fi un cutremur în experiența voastră care să întoarcă lumea cu susul în jos, cât de mult ar fi însemnat aceasta pentru voi. Vorbesc acum din proprie experiență. Poți

avea o experiență la fel de reală cu Domnul la fel ca oricine altcineva. Poate să apară în experiența ta creștină un punct unde totul se oprește. La acest punct, dacă Domnul nu face ceva, ceva ce nu a mai fost făcut până atunci, totul s-a terminat. Atunci poți să ai o asemenea experiență cu Domnul, încât, începând din acel moment, va fi ca și cum înainte nu fusese nimic. Nu exagerez. Propria mea viață este întemeiată pe o astfel de experiență. După ce am fost un slujitor al Domnului ani de zile, predicând cu râvnă ani la rând, fiind mântuit de mulți ani, am ajuns la un asemenea punct. Era sfârșitul a toate. Închis în biroul meu, am spus Domnului: „Dacă nu vei face ceva ce nu a mai fost făcut înainte, s-a terminat cu mine. Mă retrag și ies din cursă”. Și El a făcut ceva cu mult mai mareț decât în ziua în care m-am hotărât pentru Cristos.

Poți să fi creștin și să ajungi în cer. Muți sunt cei care sunt creștini și care vor merge în cer. Dar eu vorbesc acum despre slujitorul Domnului, despre bărbatul sau femeia care urmează să aibă o parte în această mare lucrare de scoatere afară a unui popor pentru Dumnezeu, și de ducere a acestui popor la plinătatea lui Cristos. Dar nu vei putea să fi niciodată părtaș la această lucrare până ce nu va exista, în propria ta experiență ceva care să fie foarte clar și evident din Dumnezeu, încât viața ta să depindă de aceasta.

Uneori cele două lucruri merg mână în mână, cum a fost și în cazul lui Pavel. Când a fost apucat de Domnul, el a ajuns să-L cunoască și să devină slujitorul Domnului.

Problema se pune în felul următor: pentru a fi cu adevărat un slujitor roditor al Domnului, trebuie să aibă loc o criză prin care să cunoști că Domnului (și intervenției Lui) îi datorezi viața ta.

Moise, slujitorul Domnului, a știut aceasta. Cuvântul Moise înseamnă „scos din apă”. El a fost scos din apele morții.

A fost ascuns timp de trei luni și apoi, după ce l-a scos din apă, i-au pus numele Moise. Însuși numele lui este întruchiparea experienței lui. Mă întreb ce fel de nume ar trebui să avem noi dacă ar fi dictat de experiența noastră. Este esențial să cunoaștem eliberarea din moarte în experiența noastră personală.

În Egipt, prin suveranitatea lui Dumnezeu

Următoarea etapă din viața lui Moise în Egipt o constituie creșterea lui. El este educat în Egipt. Ștefan ne spune că Moise a fost învățat în toată înțelepciunea Egiptului (Fapte 7:22). El a mers la școală în Egipt, a trăit în Egipt, fiind înconjurat de tot ceea ce Egiptul avea și însemna. Suveranitatea lui Dumnezeu era la lucru tot timpul, Moise fiind însemnat și ales de la nașterea lui. Suveranitatea lui Dumnezeu a hotărât pentru Moise un loc *în* lume, deși el nu era *din* lume. Așa de mulți creștini vor să iasă din lume. Ei cred că dacă ar putea să renunțe la serviciu și să iasă, ar fi niște slujitori mai buni ai lui Dumnezeu. Dar își pot pierde mărturia prin agitația lor. Ei nu au cunoscut că suveranitatea lui Dumnezeu le-a destinat un loc *în* lume, deși ei nu sunt *din* ea.

Ce a făcut Domnul prin punerea lui Moise în acel loc? El s-a folosit de însuși acel lucru care, în natura lui, era menit să-l nimicească pe Moise, pentru a așeza temelia și a forma caracterul necesar pentru slujire. Egiptul era tot Egipt, iar faraon era tot Faraon. Nu era nici o schimbare. Ceea ce fusese împotriva poporului lui Dumnezeu la început era la fel de activ și în timpul celor patruzeci de ani petrecuți de Moise în Egipt. El a fost făcut să locuiască în acele condiții prin suveranitatea lui Dumnezeu, și Dumnezeu s-a folosit de lucrul menit să fie

distructiv pentru a crea valori în viața lui Moise. Noi datorăm mult condițiilor dificile în care suntem așezați prin suveranitatea lui Dumnezeu. Acele lucruri ajută la formarea în noi a unui caracter folositor pentru Dumnezeu. Lucrurile potrivnice vor fi folosite pentru a face o asemenea lucrare în noi, încât să fie posibil ca noi să le nimicim mai târziu și să eliberăm pe oameni de sub putere lor. Așa s-a întâmplat cu Moise. Du-te înapoi la lucrul tău, până când Dumnezeu te va scoate de acolo. Du-te înapoi însă cu o nouă perspectivă. Suveranitate lui Dumnezeu te vrea acolo! Este foarte greu să faci ceva ce îți displace. Tu nu ești din acest mediu, și ști această, dar Domnul se folosește de el. Nu te preocupa tot timpul cum să ieși de aici ca să ajungi într-o poziție mai ușoară. Unii oameni se privează pe ei înșiși de toate prilejurile pentru că se răzvrătesc împotriva situației în care se află. Noi nu vom putea să fim de nici un folos pentru Domnul până când nu acceptăm că acolo unde ne aflăm este locul destinat de Dumnezeu pentru noi. Așa a fost cu Moise. Temelia unui caracter folositor a fost pusă pe parcursul celor patruzeci de ani.

O deosebire fundamentală

Moise a știut înlăuntrul lui că el era altfel, că exista o diferență esențială între el și egipteni. El nu era egiptean. Nu le aparținea lor. Sentimentul deosebirii se intensifica, și, mai devreme sau mai târziu, urma să ajungă la apogeu. Este absolut necesar ca, în această lucrare de eliberare a oamenilor, să existe în eliberator experiența conflictului interior cu lumea. Nu vom fi de nici un folos lui Dumnezeu dacă noi ne putem așeza confortabil și adapta în această lume, dacă facem compromisuri și estompăm diferențele dintre noi și ea. Dacă ignorăm

deosebirea, dacă o tratăm cu ușurătate, dacă mergem mai departe ca și cum nici nu ar exista vreo deosebire, atunci suntem descalificați ca slujitori ai Domnului.

Deși în lume fiind, faptul că noi nu suntem din ea devine o agonie care crește și se intensifică în inimile noastre. Ce agonie de a trebui să te afli în anumite împrejurări, de a trebui să îndeplinești anumite funcții, de a trebui să trăiești printre anumiți oameni! Dar acesta este un lucru extraordinar. Poți tu, în calitatea ta de copil a lui Dumnezeu, să treci prin această lume fără ca să se remarce vreo deosebire între tine și ea? Dacă da, atunci ceva nu este în ordine cu tine. Poți tu să mergi liniștit, fără să suferi înlăuntrul tău din cauza acestei deosebiri? Nu este vorba că tu *vrei* să fi stânjenitor, că *vrei* să fi diferit, că nu *vrei* să fi prietenos, ci există o deosebire fundamentală pe care nu poți nicidecum să o înlături, și ar fi chiar periculos să o faci.

Cristos a fost, aici pe pământ, cel mai prietenos om, cel mai înțelegător, cel mai generos și cel mai nerăbdător să ajute pe alții. Și totuși, exista o deosebire. El era altfel. El nu era dintre ei și știa aceasta. Acest lucru Îl făcea să sufere, dar era în același timp, secretul puterii Lui.

Bărbații și femeile din această lume sunt dezamăgiți dacă un creștin lasă jos steagul. Deși nu arată nici o simpatie și nu oferă nici un ajutor, ei așteaptă ceva, și dacă lași jos steagul, se simt dezamăgiți. Această deosebire interioară este secretul puterii. Ea a fost lucrată în însuși caracterul lui Moise, creând o pasiune arzătoare pentru eliberarea oamenilor din lume. Nu trebuie niciodată să dorești să eliberezi suflete până ce nu există în propriul tău suflet un sentiment profund al nevoii ca ele să fie eliberate, astfel încât să te doară pentru soarta oamenilor și să *vrei* ca ei să ajungă acolo unde ești tu. Chiar Pavel, cu toate necazurile și suferințele lui, a putut striga în prezența

persecutorilor lui: „...să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi, să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea” (Fapte 26:29). Deosebirea lăuntrică este parte din eficacitatea spirituală.

Lepădarea de sine

Acest conflict conține în sine ispita de a face compromisuri. El produce o tensiune. Așa de des suntem tentați să facem compromisuri, să coborâm puțin standardul, să mergem pe un drum mai ușor, să cedăm puțin teren, dar chiar aici se află esența sacrificiului, a lepădării de sine. Dacă am face doar un mic compromis, dacă am renunța la ceva, dacă am ceda puțin, am avea parte de câștiguri. Dar se pune întrebarea: „Voi renunța eu la câștigurile acestei lumi pentru a fi credincios Domnului și pentru a ajuta la eliberarea altora din această lume?” nu este nimic mai rău decât compromisul în distrugerea puterii noastre de a-i ajuta pe oameni. Moise, la urmă, a preferat să îndure tratamentul aspru împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului (Evrei 11:25). Există plăceri ale păcatului. Compromisul ar fi însemnat o poziție mai înaltă pentru el, un loc de vază în Egipt, comorile Egiptului, influență. Dar el a ajuns la o decizie deliberată. A meritat? Nu știu ce credeți despre Moise sau care este aprecierea voastră cu privire la el. Mie mi se pare că a fost cel mai mare om din Vechiul Testament. Pe el îl găsim mai târziu pe Muntele schimbării la față, apărând în slavă împreună cu Domnul Isus. A meritat!

Trebuie să spunem „NU” la multe pentru a putea fi slujitorii Domnului. Desigur, nu noi ne câștigăm mântuirea; nici un fel de jertfă sau de suferință nu ne ajută la aceasta.

Mântuirea noastră este gratuită și deplină, fără bani și fără plată. Dar vocația este un alt lucru. A fi un slujitor al Domnului este ceva ce te costă. Compromis sau lepădare de sine. Lepădarea este calea valorii, a adevăratei valori pentru Domnul. Aceasta este ceea ce-L face pe Domnul să spună: „Moise, robul Meu”. Eu cred că aceasta este un lucru grandios. Tot timpul Moise este pomenit ca slujitor al Domnului, și ce slujire a avut el!

CAPITOLUL 2

CRIZA MATURITĂȚII

În Capitolul 1 am spus că a sluji Domnului în această dispensațiune înseamnă a elibera, pentru Domnul, un popor din această lume și a-l duce la plinătatea lui Cristos. Cei care vor să fie în acest fel slujitori trebuie să fie transformați și formați într-un asemenea mod, încât să existe în ei o măsură mereu crescândă a lui Cristos. Moise a fost format în acest mod pe parcursul a optzeci de ani. Dumnezeu lucrează, atât în persoane individuale, cât și în adunări, pentru a le duce la plinătatea lui Cristos. Este un lucru tragic ca o adunare a poporului lui Dumnezeu să existe numai pentru a converti suflete și nu și pentru a crește în Cristos. Un creștin nu poate să conducă pe cineva mai departe în cunoașterea lui Cristos decât a ajuns el însuși în propria lui experiență. Cu cât Dumnezeu îl lărgește pe el mai mult, cu atât el poate fi folosit la lărgirea altora.

Când privim la Moise, vedem ce procedee dureroase a trebuit să folosească Dumnezeu pentru ca el să poată deveni instrumentul pentru scoaterea israeliților din Egipt. Cum s-ar fi descurcat Moise în pustie cu acest popor nesupus dacă nu ar fi

trecut prin experiențele celor optzeci de ani? El a trecut prin toate, și totul a trecut prin el, înainte ca să poată să se ocupe de alții. Din punct de vedere spiritual, Moise făcuse deja fiecare pas în care a condus mai târziu poporul.

Ștefan ne spune că atunci când Moise a avut patruzeci de ani, i-a venit în inimă dorința să cerceteze pe frații lui. Înlăuntrul lui se petrecea o criză. Dorința lui era de a o rupe definitiv și conștient cu Egiptul. El a refuzat „să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a ales mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Cristos ca o mai mare bogăție decât toate comorile Egiptului” (Evrei 11:24-26, KJV). E nevoie să schimbăm cuvântul „plăceri” cu „nebunii”? Se poate că la sfârșitul zilei le vedem ca nebunii, dar când suntem în ele, ele sunt plăceri. Eu nu cred că apostolul a avut în vedere ceva imoral. Poziția în această lume, popularitatea în această lume, influența în această lume – aceste sunt câteva din lucrurile care aduc plăcere.

Spun că s-a petrecut o criză în Moise. Ne gândim la deosebirea care își făcea loc pe nesimțite înlăuntrul lui. El știa că nu aparține Egiptului. El știa că era diferit de cei alături de care fusese așezat de suveranitatea lui Dumnezeu, și acel sentiment al deosebirii creștea. Egiptul mergea pe un drum, pe când el mergea pe un altul. La urmă a sosit criza, momentul deciziei.

Utilitatea ta pentru Dumnezeu, valoarea ta în legătură cu planul Său veșnic în Cristos, pot să depindă de o asemenea criză. Tu știi prea bine că nu aparții acestei lumi, că ea merge într-o direcție și tu mergi în alta. Cu toate acestea, simți *cu tărie* atracția lumii. Această atracție a fost atât de puternică în cazul israeliților, încât, în ciuda a tot ce suferiseră în Egipt, a fost nevoie de o întreagă generație pentru ca acea atracție să fie

îndepărtată de la ei, căci ei s-au întors cu inimile în Egipt chiar și după ce ieșiseră din el. Este ciudat cum toată mizeria, toată suferința, toată nenorocirea par a-și pierde puterea după ce ai fost departe de ele un timp. Ba începi chiar să atribui amintirii acelor vremuri pline de necazuri un iz romantic. Aceasta este ciudățenia naturii noastre. Acum trecem printr-o perioadă grea, împrejurările sunt dificile. Trecem prin încercări și probe, și ne gândim înapoi la lume ca la un timp mai bun. Aceasta este în special ispita tinerilor. Acest mod de viață poate să continue nelimitat, și anume cântărirea lucrurilor, comparațiile, uneori în detrimentul vieții creștine, din cauza greutateii drumului. Este o cale a educației, o cale a disciplinei, o cale a probei, o cale pe care Domnul ne pregătește pentru o chemare mai mare și, totodată, face cu puțință obținerea a mai mult din ceea ce dorește inima Lui. Totuși, acest lucru persistă, această stare nehotărâtă dinlăuntru nostru, care amenință să distrugă toată eficacitatea de a sluji, să facă nulă mărturia noastră și să ne priveze de putere în slujire.

Înainte ca Moise să fi putut ajunge la locul de unde să poată sta cu adevărat în fața întregii puteri a Egiptului și să o nimicească, acea putere a trebuit nimicită în el. Trebuia rezolvată toată incertitudinea cu privire la poziția lui – înlăuntru, și totuși nu înlăuntru, afară, și totuși nu afară, nici una, nici alta. Acea stare ambivalentă trebuia să ajungă la o criză prin care lucrurile să fie clarificate o dată pentru totdeauna printr-un act măreț de decizie și renunțare. În cele din urmă el a ales, nu sub impulsul momentului, nu în urma unor emoții subite, dar totuși, dar, totuși, într-o clipă. Din acea clipă, el s-a întors în direcția adevăratei lui lucrări în viață și, deși urma să mai fie încă o perioadă în care Domnul să lucreze în el, și deși a făcut o greșală chiar în acel punct, totuși, din acel moment

întregul scop al lui Dumnezeu cu privire la viața lui a devenit limpede.

Apostolul spune: „Moise... socotea ocară lui Cristos ca o bogăție mai mare decât comorile Egiptului”. Decizia lui Moise intersectează barierele dispensațiilor. Nu este minunat să vedem cum ceea ce Dumnezeu a făcut în Moise s-a întins înainte până la Cristos? Ceea ce s-a petrecut în viața lui Moise, ca și în viața lui Isus, a fost realizarea unui mare exod. Despre acest exod a discutat împreună cu Moise și Ilie pe Muntele schimbării la față.

Moise a văzut tot ce implica poziția lui. Nu era vorba doar de o chestiune locală, incidentală din propria lui viață, ci de întreaga semnificație a lui Cristos, de planul lui Dumnezeu în Cristos, plan a cărui importanță este la fel de mare și pentru noi când simțim chemarea lăuntrică la o predare completă, fără rezerve și fără compromisuri, lui Isus Cristos. Nu este doar ceva incidental, ceva pentru viața aceasta, ceva personal, pentru noi, ci este vorba de întregul plan măreț a lui Dumnezeu în Fiul Său. Este imperios necesar să avem acest background uriaș pentru tot ceea ce facem. O, dacă cei care vestesc mântuirea ar aprecia *background*-ul mântuirii, în loc de a face din mântuire un scop în sine! Dacă ar avea viziune aceluia lucru măreț, veșnic, la care sunt chemați oamenii după ce sunt mântuiți! Fie ca și noi să vedem totul în cadrul planului veșnic a lui Dumnezeu, întocmai ca Moise.

Noi ne gândim la precipitarea crizei, la sfârșitul controverselor și al polemicii ce se desfășoară înlăuntrul nostru între lume și Dumnezeu, la sfârșitul acelei fluctuații, când înainte, când înapoi, la incertitudine, nehotărâre. Acestea trebuie în cele din urmă clarificate, dacă vrem să începem să fim de folos pentru El.

Mulți dintre noi am fost opriți de Domnul. El ne-a spus: „Nu pot merge mai departe până nu ai clarificat lucrul cutare. Atâta timp cât șchiopătezi între două păreri, Eu nu pot merge mai departe”.

În părțile cele mai ascunse ale inimilor noastre noi trebuie să fim ieșiți din această lume și să acceptăm cu bucurie ocară lui Cristos, suferind necazurile împreună cu poporul lui Dumnezeu – în fiecare zi.

Eliberarea de Egipt în inimă

Când ajungem la punctul deciziei finale, al renunțării finale – atunci Domnul poate începe să lucreze prin noi, și etapa dezvoltării noastre se schimbă. Remarcăm noua etapă din viața lui Moise a cărui țintă era scoaterea Egiptului din el. Pentru aceasta a fost nevoie de încă patruzeci de ani.

Moise luase o hotărâre mare. Apoi s-a uitat la frații lui, la truda și la suferințele lor, și i-a cercetat cu scopul de a trece la acțiune. A văzut pe un egiptean lovind un evreu și l-a omorât. A ieșit a doua zi, a văzut doi evrei certându-se și i-a despărțit (Exod 2:11-15). Aici Moise s-a folosit de metode egiptene: energia proprie, înțelepciunea proprie, resursele acestei lumi, arme pe care Pavel le descrie ca fiind carnale, nu spirituale. Vechiul caracter egiptean a fost cel care a ieșit la lumină, puterea egipteană, înțelepciunea egipteană, educația egipteană – toate metode lumești. Domnul nu va folosi niciodată resurse lumești sau metode lumești în lucrarea Lui. El trebuie să lucreze adânc în fiecare din noi pentru a scoate afară asemenea metode. El îngăduie să ne confruntăm cu multe eșecuri și căderi pentru a ne convinge de inutilitatea unor asemenea metode. Moise trebuie să fi fost teribil de dezamăgit

când a văzut că nimic nu se întâmpla, în ciuda eforturilor lui. Ele doar i-au sporit dificultățile, astfel încât a trebuit să fugă. Domnul este nevoit să ne lase să încercăm să-L slujim cu propria noastră putere, ca apoi să descoperim că așa nu se poate, dimpotrivă, greutățile devin și mai mari. În Moise, noua dezamăgire a făcut posibilă o nouă educație.

La fel este și cu noi. Dacă nu descoperim zădărnicia propriilor noastre eforturi, și dacă nu ne este rănită mândria, nu suntem încă gata să învățăm mai mult. Dă dovadă de o disponibilitate de a fi învățat cel care, atunci când apare reversul unei situații, nu se simte jignit și nu refuză să încerce din nou. Dacă Duhul lui Dumnezeu este la lucru înlăuntrul lui, el poate, e drept, să aibă un sentiment momentan de disperare. David a avut un asemenea sentiment când Domnul l-a lovit pe Uza. David a fost foarte sincer în intenția lui, și motivele acțiunii lui de a aduce chivotul la Ierusalim au fost curate, totuși, judecata teribilă a căzut ca un trăsnet. El a fost un om suficient de mare ca să rămână liniștit și să întrebe despre semnificația acelei urgii. Este important să reții că Domnul nu se opune unor lucruri din viața ta pentru că este împotriva ta. Ținta Lui este binele tău, plăcerea ta, bunăstarea ta. Toate planurile Lui față de tine sunt pozitive: „gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ieremia 29:11). El n-i se opune doar pentru că vrea să ne învețe o lecție de o importanță și valoare infinită. Poți să ai planuri și năzuințe și interese, toate din domeniul lucrării Domnului, și să te trezești că ele ajung sub mâna restrictivă a lui Dumnezeu. El pare a sta de-a curmezișul planurilor și intențiilor tale. Nu te amări. Crede că Dumnezeu are ceva mai bun pentru tine, ceva mai mult, nu mai puțin, decât propriile tale planuri. Crede că El încearcă să te învețe ceva ce te va ajuta să înțelegi gândul Lui suprem. Așa s-a întâmplat cu Moise. El a stat în pustie

patruzeci de ani pentru că fusese violent și acționase sub impulsul momentului. Dacă ar fi continuat așa, nu ar fi fost niciodată în stare să cârmuiască un popor răzvrătit.

Lecții învățate în pustie

Supunere fără resentimente

Este un lucru mare când învățăm să acceptăm loviturile și piedicile fără să devenim nemulțumiți sau ursuzi. Moise a învățat aceasta. Îl găsim în pustie, la marginea deșertului; femeile vin să adape turmele. Apare o mică problemă și Moise sare în *ajutor*. Este un ajutor mărunț, dar nu este acțiunea cuiva plin de resentimente sau supărat, sau a unui om ce se simte nedreptățit.

Pentru mulți, ideea de a face voia lui Dumnezeu este o chestiune de resemnare. Dacă ar putea scăpa de aceasta, ar face-o. Asemenea oameni nu ar fi în stare să suporte multe dezamăgiri. Dacă cineva este hotărât să fie un slujitor al Domnului, va trece prin multe dezamăgiri când va căuta să-i ajute pe oameni din punct de vedere spiritual. Asemenea experiențe îl vor face să se închidă în sine dacă nu a învățat această lecție a „pustiei”. Pavel a spus: „... în fiecare zi mă apasă grija pentru toate bisericile” (2 Corinteni 11:28). Apare multă împotrivire când este vorba de a-i face pe oameni să înainteze spiritual, multă descurajare, dezamăgire și durere. Dacă suntem demoralizați ușor de asemenea lucruri, ne vom trezi curând în afara lucrării lui Dumnezeu.

Răbdare fără iritare

Răbdarea este un lucru pozitiv și activ, nu pasiv. Una din caracteristicile deosebite ale modului în care Moise a condus poporul a fost răbdarea lui uimitoare. Au fost momente când se părea că răbdarea lui a ajuns la capăt, dar nu s-a întâmplat așa niciodată. Răbdarea nu înseamnă pasivitate, resemnare, încrucișarea mâinilor, pierderea interesului. Răbdarea înseamnă a te îndrepta spre Domnul, a-ți ocupa locul la Cruce și a aștepta acolo până ce Domnul va acționa.

Credincioșie fără stimulente

Nu au existat daruri, răsplăți sau stimulente pentru Moise în perioada când a așteptat răbdător în deșert. Autorul Epistolei către Evrei spune: „Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu” (3:5). El a rămas pur și simplu credincios lui Dumnezeu în inima lui. Poate că s-a simțit nedreptățit, poate că a ajuns să fie nedumerit, tulburat și dezamăgit, dar a rămas credincios. O, ce contrast față de mentalitatea egipteană caracterizată prin nerăbdare! Acea nerăbdare a fost scoasă din Moise în pustie, și după aceea Domnul a putut să-l trimită în lucrare.

Trimiterea

A sosit ziua când, în drumul său obișnuit din viață, fără a se aștepta la ceva deosebit, fără a avea cel mai mic indiciu că acea zi a sosit, Moise a văzut un rug (tufiș de mărăcini) în flăcări. Aceasta era o priveliște obișnuită în deșert, dar aici rugul nu se mistuia. Moise s-a întors să vadă de ce nu se

mistuia rugul; pe când se apropia, s-a auzit un glas din rug: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt” (Exod 3:5). Rugul simbolizează venirea lui Dumnezeu pe pământ, într-un trup de carne, și omorârea Lui pentru omenire. El ne vorbește de întrupare: „Cel ce a fost arătat în trup...” (1 Timotei 3:16). „Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor” (2 Corinteni 5:19). Nu este aceasta exact ceea ce urma să facă Moise? El urma să se reîntoarcă la israeliți, având de îndeplinit o slujbă măreață de împăcare. Chiar de la începutul trimerii lui îi este descoperită metoda lui Dumnezeu de răscumpărare: Dumnezeu Însuși va veni jos, va lua chip omenesc. În ochii oamenilor, El este doar un rug obișnuit din deșert. Ei nu văd nici o diferență între Isus și ceilalți oameni. Totuși, Isus nu se vestejește, nu este stins, nu se mistuie. Așa ceva a devenit Moise. Când Dumnezeu a venit în lume, în persoana lui Cristos, El și-a dus la îndeplinire planul Său în puterea Duhului celui veșnic, o flacăra nepieritoare.

La fel este și trupul lui Cristos care a luat ființă în ziua de Rusalii. Limbile de foc erau forma de arătare a Duhului, și acel Duh, acel Duh veșnic, se afla în Adunare pentru a fi instrumentul de eliberare a unui popor din lume.

Ce este Adunarea? Noi, când suntem adunați împreună, suntem o parte din ea. Noi toți arătăm ca niște ruguri obișnuite din deșert. „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi” (2 Corinteni 4:7). Tu ești un rug obișnuit din deșert, dar uriașa putere din el este de la Dumnezeu. De aceea Moise a trebuit să fie golit de propriul lui foc, să fie golit de tot ce provenea din Egipt; întreaga lui viață naturală trebuia să fie golită până la ultima picătură, până la ultima licărire. El ajunge la acel punct unde spune: „Nu pot să vorbesc”.

Aceasta este și nădejdea noastră. Cât am putea noi face, cât am putea noi răbda în lucrarea Domnului? Nici un pic! Ne-am stinge într-o clipă. Dar avem *comoara* în fragilele noastre vase. Aceasta este baza trimiterii noastre.

Lui Moise i s-a cerut să-și scoată încălțăminta din picioare, simbolul atingerii lui cu lumea. De aceste gânduri și planuri cerești nu trebuie să ne apropiem cu contacte pământești. Când oamenii vin în prezența lui Dumnezeu, ei trebuie să lase în urmă contactele lor pământești. Aici, în prezența Lui, în prezența gândurilor și a planurilor Lui, nu are ce să caute lumea, și legătura noastră cu ea este interzisă.

Ce schimbare a ordinii! Înainte, Moise era cel care acționa, din sine însuși, în legătură cu planul lui Dumnezeu și cu poporul lui Dumnezeu. Acum, Dumnezeu este Cel care acționează, din Sine Însuși, în legătură cu poporul Lui și cu planul Lui. Există o mare diferență între cele două cazuri. E un lucru mare atunci când descoperi că Dumnezeu deține controlul asupra lucrării. Nu este ceva pentru care trebuie să-L determinăm pe Dumnezeu să acționeze. Nu este ceva pentru care trebuie să facem un program și să-I cerem lui Dumnezeu să și-l însușească. Nu este nicidecum ceva ce își are originea în noi. Cu toate acestea, noi descoperim și intrăm în aceste „căi” ale lui Dumnezeu numai atunci când am ajuns la capătul propriilor noastre „căi”, indiferent cât de spirituale le-am considerat noi. Nu vom cunoaște cu adevărat acea „nemărginită mărime a puterii Sale” (Efeseni 1:19) decât atunci când vom fi ajuns la acel loc unde trebuie să fim înviați din propriul nostru mormânt, mormântul unde au fost îngropate inițiativa noastră pentru El.

Dumnezeul care trimite

Domnul i-a spus lui Moise: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov”.

Dumnezeul lui Avraam este Dumnezeul suveranității. „Dumnezeul slavei s-a arătat părintelui nostru Avraam” (Fapte 7:2); aceasta vorbește despre Dumnezeul care vine la om, Își pune mâna peste el, în alege și îi descoperă planul Său. Moise a descoperit că „nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15:16). Este un lucru mare să-ți dai seama că ai fost ales de El, și să alergi înainte ca să apuci aceea?? pentru care ai fost apucat de Cristos Isus (Filipeni 3:12).

Dumnezeul lui Isaac este Dumnezeul învierii. Istoria lui Moise, ca de altfel și cea a lui Israel, era destinată să fie o revelație minunată a Dumnezeului învierii.

Dumnezeul lui Iacov este Dumnezeul sfințirii, cu precădere în privința eliberării de eu, de viața eului, de carne. Iacov a căutat întotdeauna propriul lui folos, și Dumnezeu, după douăzeci de ani, a dus acea viață a eului la Iaboc și l-a atins pe Iacov. După aceea, pentru tot restul vieții lui, Iacov a mers șchiopătând. Aceasta descrie exact ceea ce Dumnezeu a făcut cu Moise – l-a atins în puterea eului său.

Pe acea temelie întreită – Dumnezeul suveranității, Dumnezeul învierii și Dumnezeul sfințirii – a început slujirea lui Moise. La fel va fi și cu noi. Cele trei lucrări ale lui Dumnezeu înlăuntrul nostru se desfășoară tot timpul. În măsura în care El ne disciplinează și noi ne supunem disciplinei Lui, El ni-L descoperă pe Cristos. Doar în măsura în care ni-L descoperă pe Cristos, suntem noi în stare să-i ajutăm pe alții, nu mai mult. Aceasta este calea slujirii.

CAPITOLUL 3

PREZENȚA LUI DUMNEZEU CU SLUJITORUL LUI

De citit: Exod 3:10-12; 4:1-4, 6-7, 9; Iosua 1:5-6.

„Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise”. Am vorbit despre Moise ca tip a lui Cristos, și despre marea lucrare care i-a fost încredințată – să realizeze un exod pentru poporul Domnului și să ducă acest popor la plinătatea lui Cristos. Acest plan a lui Dumnezeu este valabil și în veacul în care trăim noi. Pasajele de mai sus, de la Exod și Iosua, arată cuvântul lui Dumnezeu către Moise, și apoi către Iosua, ca reprezentând cele două jumătăți ale marelui plan al lui Dumnezeu – Moise scoțând afară poporul, iar Iosua ducându-l înlăuntru. Asigurarea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Moise a fost: „Eu voi fi negreșit cu tine”, iar lui Iosua: „Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise”. Acela era un sprijin desăvârșit. Dumnezeu a mers până acolo în cazul lui Moise încât să-i spună: „Iată că te fac Dumnezeu pentru Faraon” (Exod 7:1). Însăși prezența lui Moise acolo presupunea prezența lui Dumnezeu. Faraon trebuia să admită că nu avea de-a face cu un om, ci cu Dumnezeu.

Dar a fost acesta un sprijin pentru Moise, pentru Moise – omul? Nu. Dumnezeu Însuși s-a dedicat planului pentru care îl adusese pe acest om într-o legătură vie cu Sine. Omul și planul erau una, și din această cauză Dumnezeu S-a putut implica. Acest plan este descris în Efeseni 3:11 (CLV) ca „planul veșnic pe care l-a împlinit în Cristos Isus, Domnul nostru”. Este mare lucru, așadar, să te identifiți pe deplin cu acel lucru căruia Dumnezeu Însuși i se consacră. Acolo unde este vorba de planul deplin al lui Dumnezeu, El își asumă

responsabilitatea. Aceasta a descoperit Moise, și aceasta a descoperit și Iosua. Aceasta a însemnat de fapt acel „Eu voi fi negreșit cu tine” spus de Domnul.

De ce oare s-a încredințat Domnul acestor doi slujitori, Moise și Iosua? Moise era pe deplin predat lui Dumnezeu pentru realizarea planului Său. Acesta pare un lucru foarte simplu, dar el reprezintă o lucrare profundă a lui Dumnezeu în Moise. A fost nevoie ca Domnul să sape adânc până în părțile cele mai ascunse din viața lui Moise pentru a scoate afară interesul propriu, energia proprie și resursele proprii – pentru a elimina tot ce își avea rădăcina și reședința în eu. Moise a fost dus în acel punct unde, cât îl privea pe el personal, nimic nu mai era posibil. În același timp, el a ajuns într-o părtașie minunată cu Dumnezeu în privința planului divin și, ca urmare a acestui lucru, într-o minunată poziție de autoritate.

Să mai zăbovim puțin asupra cuvântului „suveranitate”. Moise i-a spus lui Dumnezeu: „Nu pot vorbi”. Dumnezeu i-a răspuns: „Cine a făcut gura omului?” Dacă Domnul ne apucă într-adevăr, așa cum l-a apucat pe Moise, și face o lucrare adâncă în noi, vom ajunge la acel punct unde să fim convinși că Dumnezeu a apucat persoana greșită, unde singurul lucru de care putem fi siguri este că noi nu suntem potriviți pentru această slujbă. Dacă Dumnezeu avea nevoie de cineva pentru această lucrare, trebuia să găsească omul mai potrivit și mai calificat pentru ea, cineva care să aibă creșterea și educația necesară. Dar în ce ne privește pe noi, nu, El a făcut o alegere greșită. Moise trebuia să meargă și să vorbească lui Faraon și copiilor lui Israel. Cum putea el face aceasta? Aceasta este și lupta mea de ani de zile. Sunt încredințat că Domnul a ales omul greșit în cazul meu. Dar, destul de ciudat, în același timp, nu am nici cea mai mică îndoială că mă aflui în ceea ce Domnul vrea să fiu. Există tot timpul această contradicție, pe de o parte,

conștiința adânc înrădăcinată a incapacității naturale, iar pe de altă parte, convingerea absolută de a mă afla în activitatea în care Domnul mă vrea. Aceasta este o expresie a suveranității lui Dumnezeu. La urma urmei, dacă noi am fi calificați, dacă am fi tot ce credem că ar trebui să fim pentru a face lucrarea lui Dumnezeu, unde ar fi slava lui Dumnezeu? Unde ar fi minunea constantă care să ne mențină într-o atitudine de închinare și umilință?

Poate veți spune: „Dar Moise *a avut* pregătire. El a fost învățat în toată înțelepciunea Egiptului. Pavel, la rândul lui, a fost un om minunat, un mare cărturar, cu o instruire completă, o inteligență ieșită din comun”. Pavel nu ar fi fost de acord cu aceste remarci. El întreabă: „Și cine este destoinic pentru aceasta?”, și răspunde: „... destoinicia noastră este din Dumnezeu” („2 Corinteni 2:16; 3:5; CLV). Pavel vorbește mult despre lipsa noastră de destoinicie. El se află pe un tărâm unde cea mai bună calificare omenească nu valorează nimic. În această sferă se cere ceva din Dumnezeu. Dumnezeu alege pe acei oameni care, în străfundul inimii lor, știu că nu sunt potriviți pentru a face lucrarea. Atunci El o face, prin ei.

Suveranitatea lui Dumnezeu numește pe om chiar înainte de nașterea lui. El ne-a făcut cu aceasta în gând, că va face ceva prin noi și va dobândi toată slava pentru Sine Însuși. Acesta este mesajul rugului: „Comoara aceasta o purtă în niște vase de lut, pentru ca ceastă putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi” (2 Corinteni 4:7). Acesta este Pavel și concepția lui despre sine însuși – un vas de lut fragil. Aceasta înțeleg eu prin suveranitatea lui Dumnezeu. Așa a fost cu Moise.

Toate acestea nu sunt plăcute pentru carne. Cărnii nu-i place gândul că Domnul este prezent atunci când noi suntem absenți, că El iese cel mai mult în evidență atunci când noi

suntem mai ignorați, făcând lucrarea cea mai mare atunci când noi nu ne simțim nicidecum capabili de a o face. Aceasta s-a dovedit a fi adevărat mereu și mereu. Eram depășit de situații și chiar în acele clipe Domnul a făcut un lucru măreț. Alteori, noi am ieșit foarte mult în evidență și nimic nu s-a întâmplat. Așa a procedat Domnul cu Moise.

„Eu voi fi negreșit cu tine”. O, minunata realitate a suveranității lui Dumnezeu! „Cine a făcut gura omului?” „Eu știu exact cum te-am făcut”, spune Domnul, „și dacă am făcut gura ta așa cum este, totuși, Eu sunt Creatorul, și Eu voi folosi gura ta așa cum vreau Eu”. Ieremia a spus același lucru: „o, Doamne, Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil” (capitolul 1:6). Domnul i-a răspuns: „Iată, pun cuvintele Mele în gura ta”.

Vă îndemn ca niciodată să nu mai spuneți că o anumită lucrare nu poate fi a voastră, întrucât nu sunteți potriviți pentru ea. Faptul că nu sunteți potriviți Îi poate oferi Domnului posibilitatea de a dobândi multă slavă pentru Sine.

Răspunsul pentru diavol

Lui Moise i se spusese: „Voi fi negreșit cu tine”. Dar cum? „Ce ai în mână?” „Un toiag”. „Aruncă-l la pământ”. Toiagul s-a transformat într-un șarpe și Moise a fugit de el. Domnul i-a spus: ”Apucă-l de coadă”. El l-a apucat de coadă și acesta a devenit un toiag în mâna lui. Moise a apucat de coadă acel toiag care fusese șarpe, pe care el îl luase drept un șarpe veninos. L-a apucat și acesta a devenit toiagul lui Dumnezeu. Prin acel toiag, el a adus judecata lui Dumnezeu asupra Egiptului. El și-a întins toiagul asupra Egiptului. Prin acel toiag, el a despărțit apele Mării Roșii. Prin acel toiag, el a

câștigat biruința asupra lui Amalec pe munte. Aceasta a vrut Domnul să spună prin cuvintele „voi fi cu tine”.

Ce înseamnă aceasta pentru noi? Există un șarpe, un șarpe cu o otravă mortală. S-ar putea să fugi de acel șarpe, de acel vrăjmaș, de acel lucrător al răului și al morții. Dar prezența lui Dumnezeu cu tine înseamnă că poți transforma însăși lucrarea diavolului într-un mijloc de realizare și împlinire a planului Său. Diavolul însuși devine un instrument neintenționat în realizarea planului lui Dumnezeu, astfel încât chiar lucrările lui împlinesc planul lui Dumnezeu. Ceea ce este menit a fi spre nimicirea ta este transformat într-un instrument pentru realizarea planului lui Dumnezeu când El este cu tine. Istoria este plină de asemenea exemple. „Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei” (Filipeni 1:12). Care erau acele lucruri care se abătuseră asupra lui Pavel? Temniță, lovituri, tot felul de lucrări ale diavolului menite să-l nimicească pe Pavel – și acestea au devenit mijloace pentru înaintarea Evangheliei, deoarece Domnul era cu el. Prezența Domnului a exercitat autoritate asupra puterii diavolului. Chiar dacă Domnul este cu noi, pentru că noi suntem legați de planul Lui, vrăjmașul tot va căuta să ne facă rău. Dar tu îl apuci de coadă și Domnul îl transformă într-un instrument care să contribuie la realizarea planului Său. Sper că fiecare dintre noi vom face aceasta. Nu trebuie să ne neliniștim și să ne tulburăm din cauza lucrărilor vrăjmașului. Dimpotrivă, trebuie să adoptăm atitudinea lui Moise. Trebuie să spunem: „În regulă, vrăjmașul este la lucru, dar Dumnezeu va obține ceva din aceasta. Aceasta se va întoarce spre folosul lui Dumnezeu”. Aceasta înseamnă a-L avea pe Dumnezeu cu tine. Acela care este împotriva ta, acel dușman de moarte, va lucra de fapt pentru împlinirea planului lui Dumnezeu. Să reținem Romani 8:28: „... toate lucrurile

lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”.

Răspunsul pentru păcat

După ce i s-a dat semnul cu toiagul, Moise mai vrea un altul. Domnul îi poruncește: „Bagă-ți mâna în sân”. Moise face ca atare și, când și-o scoate afară, mâna este plină de lepră, albă ca zăpada. Oroarea leprei! Știm că, în Biblie, lepra este întotdeauna un simbol al aceluiași păcat care te ține deoparte, te slăbește și te umilește. „Bagă-ți din nou mâna în sân”. El și-a băgat-o și când a scos-o, era curată ca și cealaltă. Așa va proceda Dumnezeu și cu tine.

Mâna, simbolul slujirii, va face lucrarea lui Dumnezeu. Prin natura ta, tu ești inapt, complet inapt pentru un asemenea lucru. Ești mort în greșelile și în păcatele tale (Efeseni 2:1). Leprosul era considerat mort față de familia și prietenii săi. Prezența lui Dumnezeu înseamnă că, deoarece puterea lui Satan a fost nimicită, și puterea păcatului – acest mare factor care ne face inapți pentru planul lui Dumnezeu – a fost zdrobită și scoasă din cale. Știm cu toții despre aceasta. Ne cunoaștem păcatul inimii și al naturii noastre, acel mare păcat care ne descalifică. Cum e posibil ca eu, fiind un așa păcătos, să am o parte în planul lui Dumnezeu? Însăși prezența Domnului înseamnă că El a răspuns la toate argumentele și la toată împotrivirea creată de starea noastră naturală. Noi știm că, prin natura noastră, suntem păcătoși, dar știm de asemenea că Domnul ne-a justificat. El ne-a așezat în poziția de a-L sluji. Nu uita acest lucru, căci, până ce el nu devine o realitate stabilă în tine, vei fi incapabil să slujești planului lui Dumnezeu. Acceptarea faptului că am fost primiți de El este temelia nu

doar a mântuirii noastre, ci și a întregii slujiri și rodnicii. Prin lucrarea Lui puternică de justificare, Dumnezeu ne-a așezat într-o poziție de unde putem să-L slujim. Până aceasta nu devine o realitate bine înrădăcinată în viața noastră, vom fi incapabili să slujim planului lui Dumnezeu. Din această cauză Satan, chiar și după ce suntem mântuiți, încearcă să ne ducă înapoi sub osândire. El ne arată inima noastră, căutând să ne întoarcă ochii la propria noastră stare, să ne distrugă, astfel încât să nu mai avem putere.

Să spunem și noi împreună cu Pavel: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8:31). Aceasta este numai un alt mod de a spune: „Eu voi fi cu tine”.

Cum este Dumnezeu pentru noi? El ne-a dat toată desăvârșirea, toate virtuțile, toată puritatea Fiului Său. Cristos a plătit prețul pentru păcatul nostru, și El însuși este dreptatea noastră, atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea acuzatorului. În acest fel este Dumnezeu pentru noi. Veți întreba: „Cum putem să cunoaștem că Dumnezeu este pentru noi?” Prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să fie o jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Ar putea fi o dovadă mai mare că Dumnezeu este pentru noi? Moartea lui Cristos generează puterea – puterea prin care Moise a putut sluji Domnului și prin care și noi Îi putem sluji.

Răspunsul pentru lume

„Dacă... nu vor asculta glasul tău, să iei apă din râu și s-o torni pe pământ; și apa pe care o vei lua din râu se va preface în sânge pe pământ”. Noi am răspuns lui Satan și i-am anihilat puterea; am răspuns păcatului și i-am anihilat puterea. Lumea este o forță puternică. Și „toată lumea zace în puterea celui rău”

(1 Ioan 5:19, ASV). Dumnezeu are propria Lui metodă de a anihila puterea lumii, de a o scoate din cale, de a o împiedica să obstrucționeze realizarea planului Său. Această metodă este „crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume” (Galateni 6:14). Iudeii convertiți cereau creștinilor să se conformeze ritualurilor lor, ca ei să poată trimite rapoarte despre cei întorși la Dumnezeu și să se laude cu succesul lor. Aceasta este, spune Pavel, duhul lumii, duhul care urmărește glorie carnală sub o înfățișare religioasă.

Ne vom confrunța cu această activitate diversă a forțelor ostile, dar prezența Domnului oferă răspuns la fiecare din ele. Lumea, carnea și diavolul sunt învinși de prezența Domnului cu poporul Său aflat în legătură cu planul Său. „Eu voi fi cu tine”. Dacă ești consacrat planului lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu ți se consacră ție. Și, când Dumnezeu se implică în ceva, nimic nu poate să stea împotriva Lui.

Dacă ești consacrat Domnului în acel mod deplin în care Moise a fost consacrat, vei învinge. Copiii lui Israel s-au gândit adeseori cu jind la Egipt, dar Moise niciodată. Niciodată, nici măcar pentru o clipă, nu-l găsim pe Moise gândindu-se să se întoarcă în Egipt. Când noi suntem pentru Dumnezeu, Dumnezeu este pentru noi, este de partea noastră. El spune: „Voi fi cu tine cum am fost cu Moise”. Domnul să ne facă în stare să trăim în credința acestei realități.